

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XV. Ponuntur summatim rationes, propter quas Religiosi meritò contenti esse & in suo statu perseuerare debeant, vsque ad mortem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

CAPVT XV.

PONVNTVR SVMMATIM RATIONES PROPTER quas Religij
merito contenti esse, & in suo statu perseverare debeant
vsque ad mortem.

Motiva
perseve-
randi in re-
ligione.

1.
Christus
principium
est & finis
vitæ Reli-
giosæ.

21. Reg. 9.3

2.

3.

PX DICTIS in hoc & in proximo tractatu deducere-
bet multas rationes, ob quas merito contenti esse debe-
ant, qui ad Religiosum statum sunt vocati: resumentes
magnum animum ad perseverandum in eo vsque ad
mortem: vt facinoris aded præclari & gloriosi præmi-
stui possint. Et, vt simul motiva perspiciant suæ quietis
ac solatij, constituemus hic breuem quãdam summam
omnium, quæ hæctenus sunt proposita quãdam quæ-
dam pro ipsis Tyronibus, quãdam verò pro ijs, qui vota ipsa iam emisserunt.

PRIMVM motiuum est ipsa DEI DOMINI nostri Maestas & am-
plitudo: qui primum principium est, & finis vltimus vitæ Religiosæ; imò
principium ac finis vocationis, qua illos ad eam vocauit. Nam CHRIS-
TUS omne bonum nostrum, verus DEVS, & homo æterni Patris Sapientia, Re-
ligionis domum fundauit pro gloria sua: & ipsemet dignatus est eos vocare
& eligere: vt habitatores essent & partes huius domus: in qua perpetuò illi
seruient. Idque non ob sua merita, aut præstita prius obsequia; nec ob
quæ futuro tempore essent præstituri: (multos enim ille relinquit in sae-
culo, qui ei melius seruierunt: aut seruirent, si vocarentur) sed propterea
illud, quod dignatus fuerit erga eos aded copiosa misericordia vt, vt per
excellentiã iure merito appellari possit a misericordia Dei, digna immensitate
ded eius charitate.

HINC secunda oritur ratio ob præstantiam scilicet statûs, in quo
DEVS illos collocauit; & excellentiam oblationis trium votorum, in quo
status ipse consistit: faciente creatura ex parte sua summum, quod in
hac vita potest pro suo Creatore: quia offert perfectum sui ipsius holoca-
stum, corporis scilicet, & animæ, rerumque omnium suarum: quo factum
quodammodo illum obligat, vt liberalissimum se erga ipsam ostendat.
quemadmodum reuera facit, cum immensa ei confert dona: admittens
iam eam ad spirituales nuptias, quæ per ipsa vota cum summa excellentia
celebrantur.

QUID autem dicam de legibus ac Regulis huius statûs? ex quibus
scala quãdam conficitur, qua in cælum ascenditur: sicut illa, quæ
videtur

vidit IACOB, aded recta, certa, ac tuta: vt nullus per eam ascendens aberrare possit, omnes enim tanquam scopum suum habent ipsum Deum, cuius voluntatem sanctam, bonam, beneplacentem ac perfectam nobis manifestant: in qua voluntate spiritualis nostra vita, & aeterna consistit.

QUARTA ratio siue motiuum est, ob innumera mala, à quibus eos liberat, educens eos ex mundo, & praeseruans à duplici diluuiò culparum & poenarum, quae illos submergunt. Quot autem illa sunt mala, à quibus praeseruat; tot motiua & causas habent sui solatij & quietis; experti in seipsis quod dixit Psalmista; *b Cadent à latere tuo mille, & decem milia à dextris tuis ab hoste deuicti: ad te autem non appropinquabit, ita vt praeualeat: sed oculis tuis potiùs poenam videbis peccatoribus illatam.* Et quomodo dixisti Deo: tu es spes mea, & Altissimum accepisti in locum refugij: aded eris tutus; vt malum non tangat te; neque flagellum veniat in domum tuam.

HVIC rationi accedit quinta; magnum scilicet gaudium & securitas, quam in hora mortis habebis; cum vocem audies, qua mortui vocantur ad iudicium: ed quod vocationem audieris, qua te vocauit DOMINUS vt mundum fugeres; nam eius virtute *liberabit te* (vt dicitur in Iob) *à sex tribulationibus*, ab omnibus scilicet, quae in vita decursa euenire solent; nisi tu ipse tibi desis; ne tangat te malum in septima tribulatione, quae est de mortis vltima, cuius tormentum non tangit eos, quos Deus manu sua tenet & speciali protectione tuetur. Quomodo enim non esset in morte tutus, qui in vita triumphum de ea reportauit? Et quomodo non expectabit magna fiducia iudicem, cum vocauerit ad iudicium; qui eiusdem vocem audiuit, cum ad suam vocauit imitationem?

SEXTA ratio est, ob innumera bona, quae Dominus ipse occultauit in statu religioso, in quo collocauit, ditans te proprio suo e regno, *iustitia, scientia, pace, & gaudio in spiritu Sancto.* Nam has virtutes ac dona tanta liberalitate tribuit, vt vita Religiosa videatur viua quaedam paradisi imago: ed quod in hac vita incipias frui aliqua parte illius beatitudinis; quam speras plenam in futura. Et quot bona regnum hoc complectitur: tot habes nomina & titulos gaudendi in isto tuo statu. Nam (vt Sanctus Cyprianus dixit) qui mundum deserit, maior est ac superior omnibus honoribus, regnisque terrenis: quare non terrena sed regna caelestia cupit: magisque contentus & quietus est ex eo quod magnalia mundi despiciat; quam si omnia illa possideret.

CVM hac ratione coniungitur septima, quae est centupli, quod Dominus

ff

nofter

4.
Ab innumeris malis liberatur homo. bPsal. 90. 7.

5.
Religiosus in morte magnam habet securitatem. c Iob. 5. 19. d Sap. 3. 1.

6.
e. Reg. 14. 15.

Cip. in expo. orat. Dom.

noster tribuit in hac vita, deferenti pro ipsius amore res omnes huius mundi: hoc enim obsequium remunerat ipse multitudine & magnitudine bonorum spiritualium ac temporalium, quæ sub hoc numero (vt supra vidimus) continentur. Quod si animum refumas ad profequendam feruenter unquam factam renunciationem; experieris copiosam hanc solutionem promissam parata mercede, cum tanto lætitiæ excessu: vt, sicut alter ille Religiosus, dicat: vera sunt o bone Iesu, quæ promisisti: nam in medijs meis dolorem immenso ad eod gaudio me affici sentio; vt centuplum valeat, quam quæ in mundo reliquerim.

In hist. Cist.

8.
Multa sunt
priuilegia
huius sta-
tus.

QV ID VERO de magnis alijs priuilegijs dicemus quæ Dominus uolens statui huic concessit, in signum magni amoris, & beneuolentiæ eum eligentem? sic enim valde illum impellit, vt in eo cum magna sua consolatione uiuat; & cum ingenti comodo perseueret? Quodnam opus post Baptismum est, quod habeat ita coniunctum Iubilæum plenissimum, & omnium peccatorum remissionem ab ipomet IESU CHRISTO concessam? Oblatio trium uotorum in Religione? Et quodnam aliud uinculum dissoluere potest matrimonium, antequam consummetur, nisi professio Religiosa? ed quod in ea celebretur perfectissimum quoddam matrimonium spirituale cum ipomet Christo. Quæ subsidia non complectitur gratia uocantis Religiosæ, ad uota ipsa custodienda, ad resistendum & superandum hostes, & ad surgendum magna cum celeritate, si contigerit in aliquam culpam deijci? Ad quemnam Angeli accedunt frequentius? Quem uirgo sanctissima maiori elementia protegit? Et cuiusnam maiorem curam gerit? Pro uidentia Diuina? Et cui maiores fauores exhibet ECCLESIA sancta, diligens & honore afficiens, quos Diuinus eius sponsus diligit, & honore habet? Et adhuc ipsa secularis respublica ducit sibi honori, quod eam imitetur, afficiens etiam honore, & beneuolentiâ prosequens, quos uidet ab ipsa ECCLESIA honoribus, & fauoribus affici.

8.
Summa felicitas est esse religiosum.
Gal. 6. 7.

QVOD si oculos conijcias in ea quæ religioſa Respublica intra suas portas habet, inuenies, summam esse felicitatem, participem fieri eam communitatis, in qua omnes emolumentum accipiunt, & potiuntur in uicuiusque bono; & quisque particeps est boni omnibus communitatis. Eo quod sint quasi una anima in multis corporibus: qui sese ad exequendum componunt, quod Apostolus dixit: *Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi.* Et ita pergunt cum summa iucunditate & facilitate: quia multi sunt, qui unumquemque iuuant in suo onere portando. Nec propterea debilis desinit tantum proficere, quantum robustus: ed quod Rex illorum cælestis eam legem cum eis seruet, quam Deus

ius militibus constituit, vt g aqua pari sit descendens ad pralium, a victoriam ab hoste reportantis; Et remanens ad sarcinas: qui ob defatigationē pergere non potuit: ita enim Deus remunerat imbecillē, ac fortem; cum imbecillis efficaci desiderio idem præstat, quod fortis iplo opere; nam ille propter vocatōē Charitatis bonum illud facit sibi proprium, quod in suo videt loco.

DENIQVE, quod titulo summi gaudij implet, & veluti ob signat sunt indicia, quæ Religiosi habent, quod sint de felici numero prædestinatorum; propter ingentia pignora & cautiones sibi datas, æternæ vitæ consequendæ. Quam obrem iure optimo gaudere possunt, & exultare ob felicem suam sortem, dicentes cum regio Propheta: *Funes siue sortes h ceciderunt tibi, in bonis valde præclaris: etenim hæc hereditas mea, præclara est mihi. Verè enim Domine, i Beatus est, quem elegisti Et assumpsisti tibi educens eum è mundo; & faciens, vt inhabitet in atrijs tuis: hoc est, in ipsa Religione; nam replebitur in bonis domus tuæ; ditabis enim eum omni genere bonorum honestorum, delectabilium, & vtilium: implens desideria cordis eius præclarissimis hisce bonis in hac vita, & in futura. O Religio sacra, quam merito dicere de te possum: quod k omnia bona mihi venerint pariter tecum, diuitiæ numeræ & immensitas auri! Quænam, quæso, bona optare tibi potes: quæ in hac domo non inuenias, vt quietus & contentus sis in ea? si cupidus es bonorum fortunæ, & avarus cum ea possides; relinque illa; & hic inuenies duplo maius solatium sine eis. si es honoris ambitiosus: renuncia illi honore, & magis saturaberis, quàm, si illum haberes; si es affectus & propensus ad voluptates ac delicias: respice terrenas, & satiaberis cœlestibus. Deferte omnia, & cum summo gaudio omnia iuuenies in Christo: eò quod illa propter eius amorem reliqueris.*

OMNES hæ rationes addere debent Religiosis calcar, vt progrediantur cum seruore & perseuerantia in statu suo vsque ad finem vitæ; & quasi ferrum, quo reprimantur impetus & impulsus, quos ingerit Dæmon, ad fatuam redeundi. Absque perseuerantia enim, neque obtinetur corona, nec fructus victoriæ primæ. Propterea enim in libro Canticorum dicitur: k *aperendam in palmam, & apprehendam fructus eius.* Non enim præclari eius fructus ab existente in terra capiuntur; sed necesse est conscendere, & quasi repere per eius truncum vsque ad culmen: vbi sunt fructus copiosiores. Palma est vita Religiosa: cuius initium est quædam valde heroica victoria, quæ obtinetur contra Dæmonem, mundum, & carnem per oblationem totam votorum: quæ absque comparatione superat omnes victorias, quæ in sæculo obtinentur: eam enim celebrant & extollunt Angeli, præcinentes canticum illud mulierum; quod, cum David; deuicto Gygante Goliath, reuerteretur, dicebant: l *Percussit Saul mille, & David decem millia.* Sæculares

g 1. Reg. 30. 25.

10.

h Psa. 15. 6.

i Psa. 64. 5.

k Sap. 7. 11.

k Can. 8.

Vita religiosa palma est.

l 1. Re. 18. 7

ff 3

enim

m 1. Reg. 18.
27.
n Eccl. 47.
8. 13.

enim in bellis suis vincunt mille hostes: at Religiosi, vel in vno cōflicto pro-
sternunt decē millia, omnium fortissimos. Vno enim ictu Philistarum pro-
sternunt; caputq; eius amputant, cum deserunt mundum, & quicquid in eo
habebant; & simul seipfos. Sed quemadmodū Dauid nō fuit eā victoriā con-
tētus; sed semper progressus est pugnans, & vincens: & vt filiā Regis ducere
posset, opus ei fuit vincere & iugulare centū Philistæos eorumq; præpu-
tia ad Saul adferre, vt ipse petierat. qui, vt fortitudinem suā ostenderet, non
solū centū, sed m̄ ducentos ex Philistim percussit, eorumq; præputia attulit, &
numeravit ea Regi, vt esset gener eius, & ita n̄ contriuit (vt ait Ecclesiasticus) mi-
nicos undique, deditque illi Deus testamentum regni, & sedem gloriae in ffra. In-
inquam tu nō debes contentus esse primā victoriā, etiam valde fuerit glo-
riosa: sed pergere vincēdo omnes tuos hostes interiores & exteriores, mag-
tificando oēs tuas prauas passiones, & reiiciendo à te quæcunque tuum pro-
fectum impediunt: donec peruenias ad palmā summam, vbi omnes eius
fructus colligas; & centuplo fruaris ac præmio æterno. Omnino enim ma-
gna est miseria ac detrimentum, quod ex negligentia tua tantis bonis & fru-
ctibus, quos diximus, spoliaris; intriceris verò grauib; aded malis. Nū-
enim temerè diceretur: quod quemadmodum Christus Dominus nocte
duplex promisit præmium renunciantibus propter ipsum rebus omnibus
alterum centuplum in hac vita; alterum æternum in futura: ita etiam temerè
& stultè retrocedentibus, ac de facta promissione dolentibus, duplicem
& horrendam inferat pœnam: alteram in hac vita in morbis, ignominijs, &
euentibus infelicibus, & grauissimis conscientia remorsibus: & quod gra-
uiorem adhuc incutit metum, permittendo graues & infames lapsus, &
mortes subitaneas: quas altera pœna sequatur, quæ erit æterna. Nam vt ma-
gnū indicium est prædestinationis ad cœlum, eius, qui Religionem ingre-
ditur, & in ea vtque ad finem vitæ perseuerat: ita est indicium reproba-
tionis leuiter eam deserere. Propterea enim dixit ipse Saluator: o nemo
manum suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei: quod si cœlum
est aptus: erit procul dubio, inferno: nam inter hæc duo loca nullus est alius
ad quem possit æternū pertinere. Quemadmodum etiam cum feruenter
perseuerantes, multos gloriæ gradus in cœlo accipient, ob sua multa
valdeque præclara merita: ita reuertentes ad sæculum horribiliora in in-
ferno sustinebunt tormenta. Nam vt plurimum tales solent esse in sæculo
peiores: sicut sanctus Augustinus valde asseueranter testatus est; quod
quemadmodum non nouisset meliores homines, quàm qui in monasterijs
viuerent, ac proficerent: sic non fuisse expertum deteriores ijs, qui ap-
tantes in sæculum rediissent. Quia in vtriusque locum habet, quod dicitur
est: qui iustus est, iustificetur adhuc; & qui in sordibus est, sordescat adhuc. Ideo

o Luc. 9. 62.

S. Aug. epist.
137. ad finē.
ex S. Th. 2. 2.
q. 188. a. 10.
ad 3.
Apo. 22. 11.

confirmat sanctus Basilius dicens: huiusmodi facile incidere in omne genus vitiorum; seque precipitare in abyssum peccatorum: ex qua difficillime emergant. Quemadmodum enim cibum ex stomacho eiectum multo magis horremus, quam eum (etiam alias ingratum) qui nunquam in illum est immisus: ita hos (ait Cassianus) horret magis Deus; & maiori cum difficultate eos iterum admittit. Non quod Deo desit misericordia; sed quod ipsis desit, ad eam accipiendam. Memor esto horrendæ illius visionis quam in secundo tract. explicuimus de *Lumbari lineo, quod Ieremias iussus a Deo posuit super lumbos suos. & postea eiusdem Domini iussu illud exiit, tu- lit, ad Euphratem. & abscondit ibi illud in foramine petra. & cum post aliquod tempus præciperet idem Dominus, ire ad Euphraten, & tollere inde lumbari, invenit, ita computruisse, ut nulli usus aptum esset. Ad significandum (ut sanctus Hieronymus ait) quod si Religiosi, qui tempore aliquo Christo fuerunt in Religione coniuncti, in qua bene etiam profecissent; ab ea discedant, trans- que ad partes mundi: eod, occultis Dei iudicijs, perveniant, ut valde sæ- culares & abominandi effecti, computrescant in vitijs suis, nec ulli usus apti esse possint, nec redire ad priorem statum: sed ut in suis iniquitatibus per- rant. Quamvis autem Dominus noster non semper ad eod seuerè huiusmodi homines castiget: (nam interdum pullat ad illorum cor, & impellit, ut ad suam redeant Religionem, eosque admittit) semper tamen huiusmodi penitio est pertimescenda reuocando in memoriam, quod supra ad hoc propositum diximus: ut illud sit nobis quasi frænum aduersus Dæmonis ten- siones.*

Hæc omnia pulchrè collegit S. Ephræm, dicens: Qui post renuncia- tionem abdicationemque vitæ in virtutis studio claudicare inceperit, & desinat à recta via resiliire, oculosque circumvertere retrorsum: hic & in vita præsentis erit exemplo; & post suum è viuis excessum, regno cæ- lorum priuatus, indignum seipsum sanctorum Choro reddet. Quin & parentibus ipsis ignavia huius in confusionem futura est; amici dolore occident: videntes eum, quires terrenas exuerat, non obtinuisse cæ- lestes: & sub specie pietatis, Diaboli iugum subiisse. Inimici etiam gau- debant, & illudent ei, dicentes: quia hic homo cepit edificare; & non potuit proficere. Neque homines veretur; neque Dei indignationem animo expendit: sed abiecta pietate omni, impudentiam indutus est; & turpi- ter agere non erubuit. & quemadmodum *impius cum in profundum malo- rum venerit contemnit*: ita hic in tantam temeritatem impingens, nequa- quam est teritus; sed instar illius, qui vendidit vniuersam suam substan- tiam, & stolam magni precij, qua in paterna domo induebatur, furore in- caratus allumentis panni rudis & sordidi impleuit: qua si utatur, non

amplius

De Constit
Monast c. 2.

Coll. 4. c. 19.

p. Iero. 13. 1.

S. Hier. ibid.

c. 7. huius
tract.

Serm. 30. qui
incipit.
Non decet
eos in i. To.

1. Lu. 14. 9.

1. Pro. 18. 3.

amplius in laudem & honorem; sed in subannationem, & impropetiam
vetur. Quis enim non irrideat, aspiciens eum, qui heri in Monasterio
psum ad ministerium Fratrum in vnum habitantium præcinxerat, ad imi-
tationem Domini nostri IESU CHRISTI; hodie famulorum comitatu stipatum
aut quis eum non reprehendat, qui die hesterno sua sponte quæcumque
temporalia abiecerat, inopiam ad CHRISTI exemplum amplectens; hodie
autem accedat ad tribunalia, & Iudices, & Causidicos, ut quæ sponte
prius reliquerat, iure nunc repetere contendat: & mentem suam à cælesti-
bus ad terrena traducat? Hæc S. Ephræm.

Epist. 117.

NVLVS tamen hinc accipiat occasionem (ut ait sanctus Augustinus) ad
parui faciendum statum Religiosum; eò quòd aliqui ad eò improbi ab eis
discedant. Id enim non ex defectu statûs provenit; sed ex perniciosa homi-
nis libertate: sicut neque est Ecclesiæ Catholicæ culpa: quòd ab ea multi
hæretici exiuerint, qui ei detrahere sunt conati: Nec facti Apostolorum
Collegij infamia, quòd ex eo prodierit Iudas: potius licebit dicere: Hoc
esse indicium præcellæ eius sanctitatis, & severæ disciplinæ: quam imperiti
ferre non possunt. Quare, si tam profundè labuntur: id fit, quòd ex valde ex-
celso loco ceciderint: nam, quòd acetum valde sit forte, signum est, vitium
antequam corrumperetur, fuisse excellens. Ac propterea sanctus Bernardus
dixit: ratò aut nunquam aliquem descendere ex cella ad infernum: vix enim
in ea usque ad mortem perseuerat, nisi qui ad cælum est prædestinatus. Et
quemadmodum mare, mortuorum corpora à se eiecit: ita Religio reprobus
& incorrigibiles à se eiecit, *Solue*, inquit Deus Moyli, *calceamentum de pedibus
tuis; locus enim in quo stas, terra sancta est.* Terra sancta Religio est: nec dicitur
ea manere possunt, qui calceati sunt affectibus rerum mortuorum; sed qui
præcipitant in opera obominanda. Quare indicium est sanctitatis Religio-
nis, quòd tales nec ferre possit, nec retinere. Qui autem talium affectuum
calceamenta soluent, accedent, sicut Moyses, ad videndum Deum in rubo
contemplantes Christum Crucifixum, & ærumnarum spinis pun-
ctum, ideoque eius insignia & vestes induentes in terra;
induit ipse postea vestibus gloriæ lux
in cælo.

Ad Frat. de
mont. Dei.

Religio in
corrigibi-
les rejicit.

